

BÁN MÓR

**EZER
REGGE
KÖNYVE**

Naphegy

A SÓLYOM ÉS A SÁRKÁNY HÁBORÚJA

AZ ŐSI TURÁN LEGENDÁI CIKLUS

BÁN MÓR

EZER
REGGE
KÖNYVE

**A SÓLYOM ÉS A SÁRKÁNY
HÁBORÚJA**

NAPHEGY

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Bán Mór, 2024
© Móra Könyvkiadó, 2024

*„Néztem a sötétbe, sötét éjszakába,
Régi elhúnyt idők homályos titkába;
S amint belenéztem, hosszasan, merevül:
A ködök országa im megelevenül
És előttem járnak a hajdani képek,
Mint egykor, oly élők, mint egykor, oly épek:
Szög húnfiak, amint sűgár lovaikon
Íjat pödörintve futtatnak a sikon;
Vagy kanca tejétől, bornak ha megerjed,
Vidám lakomájok szulaj tüze gerjed,
Felhangzik az ének, a szív ere pezsdül,
S előterem a mult, bústól, örömetül.”*

Arany János: Csaba királyfi (Előhang)

Itt fejezem ki hálámat Sima Qian történetírónak, a Shu Ji 110. kötet szerzőjének, az „ellenségnek”, aki nélkül szinte semmit sem tudnánk eleink tetteiről, s azoknak a kínai tudósoknak, költőknek, akik az Első Császár megsemmisítést elrendelő parancsa ellenére elrejtették, megőrizték az utókornak az ősi történeteket...

A székelyudvarhelyi Sándor József Lászlónak ajánlom e könyvet, aki határtalan képzelettel és rendíthetetlen munkabírással keltette életre a hunok elfeledett históriáit. Nélküle ez a gyűjtemény sem létezne, mert ezek a történetek az ő történetei is, minden magyar ember közös, becses kincse. De ne feledjük: ő járt elől.

„Áldottak legyenek a magyarok, Attila népének egyetlen örökösei. Fél-százados tanulmányaim meggyőztek arról, hogy a hunok feltétlenül a magyarok ősei voltak – s így a mai magyarság az ősi szkíta népek egyedi leszármazottja Európában, mely magyarságnak a történelme a ma élő összes nemzetek legősibb történelme.

Kutatásaim során a hunokat olyan nemzetnek ismertem meg, amelynek dicsősége a mai szomorú világot is beragyogja. Attila a világtörténelem legnagyobb hőse, aki, mint minden igazi hős, lovagias és nagylelkű volt, amit Róma alól való visszavonulásával legcsodálatosabban bizonyított be.”

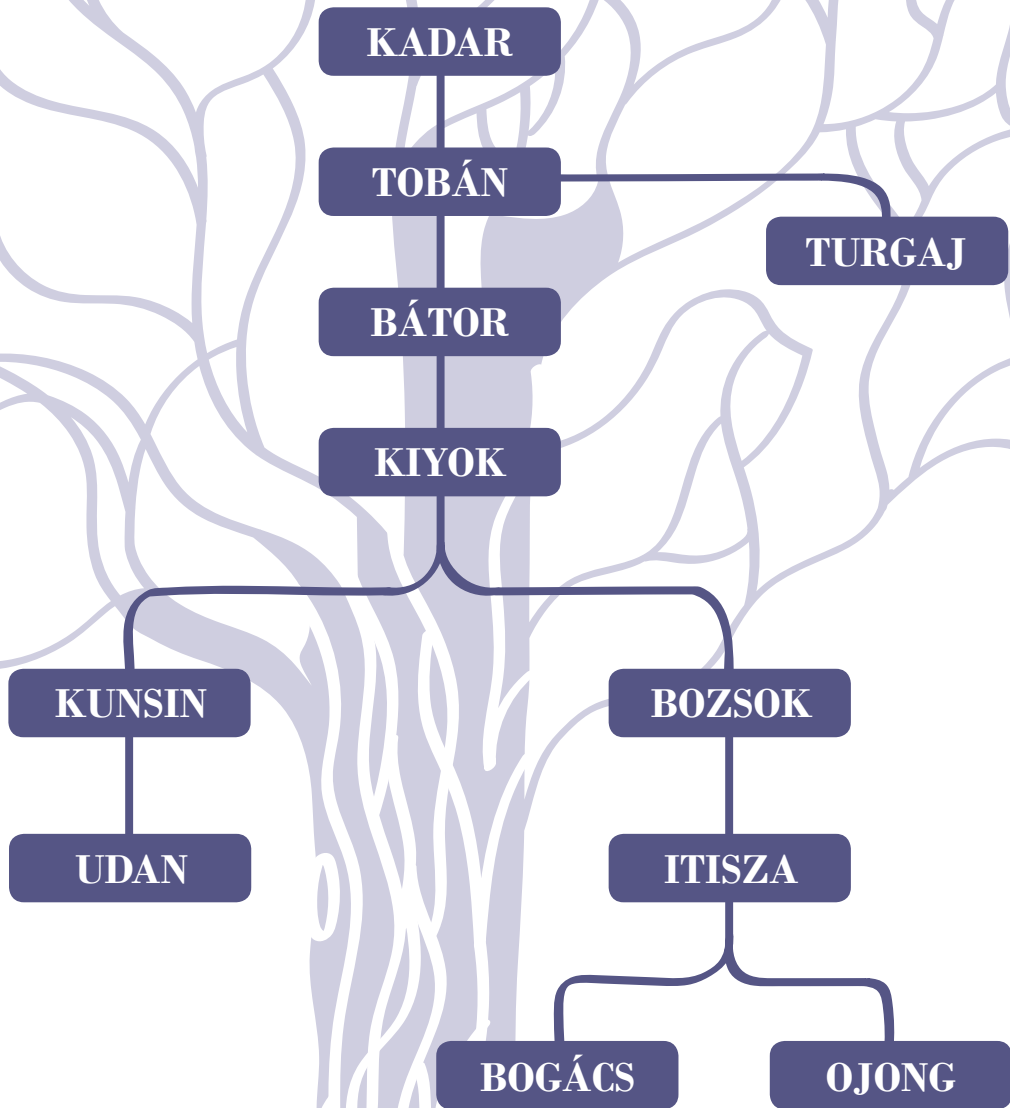
J. J. Modi bombayi professzor, a fehér hunok kutatója

(ZAJTI FERENC FORDÍTÁSA)*

* Zajti Ferenc: *Magyar évezredek*, Budapest, Fővárosi Ny., 1939

Az itt következő regékben, ahogy az előző kötet történeteiben is, számos kínai személynévvel, földrajzi elnevezéssel találkozhatunk. Természetesen nem tudhatjuk, hogyan hangozhattak ezek hun megfelelői, miként azt sem, hogy a kínai császárok, tábornokok nevét a hunok hogyan ejthették ki. A hun méltóságnevek, vezérek és törzsfők általunk ismert neveinek forrásai szinte kizárólag kínai írásos források. Gyűjteményünkben a kínai nevek átírásánál tudatosan nem az érvényes, fonetikus alapú módszert használjuk, azon egyszerű oknál fogva, hogy hun, turáni népek körében egészen bizonyosan nem kínai fonetika alapján ejthették ki ezeket a neveket. Azt sem állíthatjuk, hogy következetesen válogattunk az átírási szabályok közül, és ezzel tökéletesen tisztában vagyunk. A nevek írásképe minden esetben a szerző döntésén alapul, aki mindvégig azt tartotta szem előtt, hogy nem tudományos szövegről, hanem egy valaha volt mese- és mondavilágot felidéző rekonstrukciós kísérletről van szó.

Bán Mór

**A HUNOR-VÉRVONALBÓL,
A LEVENTE NEMZETSÉGBŐL
SZÁRMAZÓ HUN URALKODÓK
(Kr. e. 219–114)**

Prológus

A LÁNGOK TÁNCA

A mocsársziget zsombékosaiban minden nap végtelennek tűnik. Nyáridőben különösen. Pirkadatkor, mikor a csípősen nyargalászó szél zizegtetni kezdi a nádat, s a felfelé araszoló nap felmelengeti a pocsolyákat, elkezdődik a végtelennek tetsző, üres, mégis életteli körforgás, hogy aztán az órák lusta vánzsorgását követően lassan aláereszkedjék a szikrázó napkohó, kiszürküljön a derengő, égszínkéék égbolt, és a hűlő vizek színén hártját eressen a békanyál.

A kócsagok, gémekek, gólyák keleplése, a varangyok karattyolása, a vadkacsák hápogása egész nap visszhangzik a láp kavargó felszíne felett. A nád susog, zörgő levelei álmosan mesélnek a tovaúszó felhőknek a mélység titkairól.

Zente órák hosszat bámulja a furcsa formájú felhőket, figyel, hogyan érnek össze komótos cammogással, hogyan olvadnak egymásba, hogyan enyelegnek a vékony páragomolyokkal, s engednek néha utat a szikrázó napsugaraknak, hadd cirógassák a világ arcát odalenn békében.

Csege apó hajnalban tér vissza, alszik, míg a nap delelőre nem ér.

Nem árulja el, hol jár ilyenkor. Tán a titkos berkeket látogatja végig, tán a messzi erdőkben kirakott csapdákból gyűjti össze az apróvadat, vagy épp az ispáni várig merészkedik, hogy kikémlelje, mire készülnek a német lovagok a kőfalak mögött. Nem köti az öreg a fiú orrára, mi dolga mindig, s Zente nem kérdi tőle. Csak várja, hogy elvánszorogjanak az üres órák, a végtelen nappalok. Várja, hogy elolvadjanak a forró délelőttök, múltanak a tikkadó délutánok, s jöjjék megint az enyhés est, a csípősen nyargalászó éji szél, és tüzet lehessen rakni a mocsársziget tisztásán. A tűzrakás egyet jelent a múlt életre csiholásával. A lángok mardosó fénye vet rőt hálót a feledett korok árnyai közé.

Csege apó mesélni kezd.

Sok rege van még hátra, és a fiú tudja, az öreg rég nem a rovásfák betűit silabizálja, hogy elevenné tegye az ezer éve porladó regösök énekeit. Nincsen

már annyi rovásfa az egész világon, rejtekek mélyén, csűrök alá ázott vermekben, barlangok jeges kőméhében.

Amit regél, az a sok történet ott lapul az emlékezete redői közt. Ismeri mind a régi hősök meséit, s amit tán elfeledett az évtizedek alatt, kipótolja szárnyaló képzeletével. A rovófák csak arra kellene, hogy ne tévessze el a sorát a sok históriának, hogy melyik jön melyik után.

Minden éjjel pirkadat előttig pereg a rege Csege apó ajkáról.

S a fiú hallgatja.

Ritkán kérdez, csak ámulva issza az öreg szavait. A tűzbe bámul közben, hol a lángnyelvek őriült tánca évezreddel korábban száguldó tumánok fürgetegét idézi, a kavargó szablyák csillámló csókolózását, a harcosok szemének bőszerű összevillanását. A harsogó tűzsüvítés csataüvöltést és halálsikolyt visszhangoz a messzeségből.

Minden nap végtelennek tetszik a mocsársziget időtől szikkadt földjén. Nem múlik a nyár, mintha örökre maradni készülne, lám, csak vánszorog az idő a bizonytalan jövő felé.

Csege apó regél, ezer letűnt nemzedék regéit beszéli el újra. Zente tán az utolsó a csillagos égbolt alatt, ki hallhatja ezen ősénekek sorát, mert a rovófákat tűzre vetik hamarost, és a vén táltosok, sámánivadékok is eltűnnek mind a föld színéről végleg.

Utolsó sóhaja ez a messzi, idegenben sarjadt világnak, az alkony panaszát zokogják a zizegő sás- és nádlevelek. Itt, az Aranyos Szegelet földjén visszhangzik a múlt, ám az új idők új dalokat érlelnek a még meg nem születettek ajkán.

De most még az öreg regél, s a lángok fényében életre kél a Csillagösvény lovasainak hullámzó tengere. Fehér tumánok száguldnak a csillagok között, holdfényből szőtt sörények és vérszín sólymos zászlók lobognak büszkén az éjszakában.

S szól a dal:

Hunnia örök.

BÁTOR TANZSU ÉS NÁRCISZSIROM REGÉI

Százötvenkilencedik rege

A HUNOK HARAGJA

Gyönyörű tavasz volt, virágoztak a barackfák, szirmaikat bontották a liliumok a tavak vizén, és a rózsabokrok tűzpiros virágai pompáztak, illatoztak az utak mentén. Úgy tűnhetett, mindent ellep a tavaszi zsongás, ám ha egy utazó akkoriban végighaladt volna a Han Birodalom északi tartományain, csupa szomorúságot és gyászt látott volna maga körül.

Kína ugyanis szenvedett.

Néhány hónapja csak, hogy a birodalom a hunok adófizetőjévé vált, s önmagában ez a tény mérhetetlen nyomorúságot hozott a népre. A népre, mely már amúgy is oly sok gyötrelmet élt át: a korábbi évtizedekben a Nagy Fal építése miatt, aztán Gao Cu császár kegyetlen parancsa okán, miszerint egymillió fős hadsereget kell felállítani a hunok elleni háborúhoz.

Hol van már az a hadsereg? Sok százezer derék kínai maradványai porladoznak a Nagy Fal innenső oldalán, ahol Bátor tanzsu tumánjai lerohanták és lemészárolták őket.

A nép szenvedett, súlyos éhínség tombolt szerte a birodalomban. Néhol lázadás ütötte fel a fejét, így aztán nem csoda, hogy az adószedők kudarcot vallottak, s nem voltak képesek behajtani azt a tömérdek terményt, selymet, szövetet, fémet, prémet, amit a hunoknak kellett volna fizetni az éves hadiadó fejében.

Amikor tavasz közepére nyilvánvalóvá vált, hogy a tanzsunak szánt sok száz szekérnyi áru nem lesz meg, Gao Cu császár végső kétségbeesésében maga elé hívatta kedves tanácsadóját, Liu Kinget, aki már annyiszor kihúzta őt a csávából, s így szólt hozzá:

– Drága barátom, hűséges tanácsadóm! Kérlek, most az egyszer még segíts meg engem, és segítsd meg a birodalmat!

Liu King kimért, mindig nyugodt fiatalember volt, most sem vesztette el a fejét. Hümmögött, sarjadó szakállát simogatta, aztán így válaszolt:

– Nos, császárom, a helyzet csakugyan nem túl rózsás. Ha nem tudjuk megfizetni a Bátor tanzsu által ránk kirótt hatalmas adót, úgy a hunok újra nekiveselkednek, és kegyetlenül lerohannak minket. Ne feledd, ó, uram, Bátor legutóbb megelégedett a szavaddal, s nem prédálta fel királyságod java részét. Attól tartok, ha nem kapja meg, amit követel, s amit megígértünk neki, akkor most nem ismer majd kegyelmet velünk szemben.

Gao Cu sápadtan jajveszékelt, ám hűséges tanácsadója így vigasztalta:

– Ha úgy óhajtod, császári felség, én magam viszem meg a hírt Hunor tanzsujának sátorvárosába, és haladékot kérek, amíg összeszedjük mindazt, amit meg kell fizetnünk neki.

A császár nehéz szívvel útnak indította tanácsadóját, s abban sem volt biztos, hogy élve viszontlátja még valaha.

Liu King aggódott maga is, hisz jól ismerte a hunokat, tudta, nem fogja érdekelni őket semmiféle kifogás, a kirótt adót követelik, s ha nem kapják meg, bizony lesz nemulass!...

Amikor kíséretével megérkezett Sárkánysánc sátorvárosába, amit a hunok Fehérvárnak is neveztek,* Bátor tanzsu rögvest fogadta is a Mennyei Birodalom követét.

* Sárkánysánc: a későbbi Longcheng városa Külső-Mongóliában.

– Halljuk, miért nem érkezett meg hozzám időben a Kínára kirótt adó? – tért rögtön a lényegre a hunok ura.

– Képtelenség összeszedni annyi mindent, amennyit rajtunk követeltek – hajolt a földig Liu King. – De természetesen tudjuk a kötelességünket, hatalmas tengrikut*! Adj még egy kis időt, és mindent megkapsz, amit meg kell kapnod!

Bátor komoran végigmérte a követet.

– Megegyeztünk a császároddal. Megkíméltem országa java részét, egyetlen feltételem volt csak: hogy Kína időben fizesse az adóját. Hogy megértsétek, nem tréfálok, egy kisebb hadsereget küldök a falon túlra, elsőszülött fiam, Kiyok vezetésével. Ő majd beszedi az adót, ne aggódj!

Liu King látta, hogy ennek a fele sem tréfa, lóhalálában vágatott vissza császárához, hogy jelentse, nincs más hátra, valamivel meg kell puhítani a tanzsu szívét.

– Egyszer már tanácsoltam azt néked – idézte fel régi ötletét Liu King –, hogy ha meg akarod őrizni királyságod, fővárosod és palotáid, alázkodj meg még jobban Hunor tanzsujá előtt. Kínáld fel neki világszép leányod, Nárciszszírom hercegnő kezét, te magad pedig fogadd a hun vezért testvéreddé, ezzel is kinyilvánítva, hogy népeink nem ellenségek többé. Attól tartok, ó, uram, csak így kerülheted el Kína végső pusztulását!

Gao Cu császár is kezdte belátni, hogy nincs más megoldás. Csak-hogy tudta, hiába látja be ő maga, ha első asszonya, a mindig fehérre festett arcú Lü császárné, mint korábban, most sem akar majd hallani leánya elvesztéséről.

Ezúttal azonban Lü császárné is úgy vélte, bizony nincs más lehetőség, ha el akarják kerülni a biztos végzetet. Egyetlen nehézség támadt csak, amire Liu King nem számított: a császár és a császárné

* Tengrikut: a hun tanzsuk hagyományos jelzője: Tengri küldötte, Tengri fia.

úgy döntöttek, ők semmiképpen nem közlik a rossz hírt szeretett leányukkal.

– Menj, hú tanácsadóm, végtére is a te ötleted volt! – morogta fássultan a császár. – Menj, keresd fel Náraciszzirom hercegnőt a palota titkos kertjének titkos szegletében, az ezüst pavilon gyöngyöző szökőkútja mellett, ahol kedvére szokott időzni. Menj, és mondd meg neki, nincs más megoldás, oda kell őt adnunk a hunok vezérének.

Liu King kelleetlenül engedelmeskedett, és megkereste a titkos kert titkos szegletében az ezüst pavilon gyöngyöző szökőkútját. S csakugyan, ott ült a víz partján a szépséges Náraciszzirom hercegnő, és háromhúros ébenfa hegedűjén kísérve magát, búsan dalolt.

Ahogy megpillantotta, a tanácsadónak a lélegzete is elállt. Ő maga még sohasem láthatta a hercegnőt, s most valósággal letaglózta Náraciszzirom szépsége. Liu King visszahúzódott a fák közé, szíve hevesen vert, homloka gyöngyözött, s mintha forró láz hevítette volna egész testét.

Nem... Nem lehet, hogy ezt a tündöklő, finom szépséget, ezt az ártatlan leányt odadobják a vad, barbár tanzsunak!

Ez volt most már első gondolata. Liu King bizony első látásra bele-szeretett a hercegnőbe. Amikor kilépett a fák közül, már tudta, hogy egy élete, egy halála, mindenképp megakadályozza azt, amit az előbb még maga szorgalmazott.

A hercegnő nem volt egyedül, egy halovány szépség ült mellette, aki szakasztott mása volt, csak épp arcán nem ragyogott az a földöntúli báj, ami ott tündöklött Náraciszzirom hercegnőén. Ettől eltekintve akár ikertestvéreknek is vélhette volna őket bárki.

– Hát te ki vagy? – kerekedett el a hercegnő szeme, amint megpillantotta a fák közül előlépő tanácsadót.

Liu King mélyen meghajolt előtte.

– Atyád hú udvarnoka vagyok, felséges hercegnőm!

– S mit akarsz itt? – mosolygott Nárciszsirom. – Gyere, ülj le mel-
lém, és mesélj arról, mi folyik a külvilágban. Igaz a hír, miszerint a
hunok megint támadásra készülnek ellenünk?

Liu King leült a szépség mellé, de sokáig meg sem tudott szólalni,
csak bámulta, csak csodálta tündökletes ragyogását.

– Igaz – nyögte a tanácsadó elvörösödve. – Bátor tanzsu újra táma-
dást intéz ellenünk.

– Azért jöttél, hogy közöld velem, most már mindenképpen fele-
ségül kell mennem a tanzsuhoz? – kérdezte szelíden Nárciszsirom
hercegnő. – Tudd meg, barátom, nem ismerek semmiféle áldozatot,
amit meg ne hoznék atyámért, a császárért és a birodalomért... Ha ez-
zel megmentem sokat szenvedett népünket, akkor örömet feleségül
megyek Bátor tanzsuhoz...

De Liu King éppen ezt nem szerette volna. Ünnepelesen felállt
hát, és így szólt:

– Nemes hercegnő, tündökletes Nárciszsirom! Ne félj, amíg en-
gem látsz! Máris kitaláltam egy tervet, hogy ezt a szörnyű gyalázatot
megakadályozzuk! Csak azt kérem, bízz bennem!

Nárciszsirom felnevetett.

– Bízom benned, kedves barátom! De most ki vele! Mi a terved,
mondd!

Liu King már is elsuttogta neki, hogyan csaphatnék be a hunok
uralkodóját s voltaképpen az egész világot.

Százhatvanadik rege

AZ ÁLHERCEGNŐ

Alig egy órával később ott álltak mind Gao Cu császár színe előtt. Az uralkodó végighallgatta a tanácsadó tervét, s mikor megértette, mit akar Liu King, hatalmasat nevetett.

– Ezt aztán ügyesen kitervelted, kedves barátom! Tervednek működni kell, hiszen Hunor tanzsujja soha nem láthatta a lányomat, s szinte bizonyos, hogy kémek révén sem szerzett tudomást arról, hogy néz ki!

Most minden szempár a hercegnő szépséges, engedelmes társalkodónőjére szegeződött, aki eddig megilletődve hallgatta Liu King szavait.

– Megteszed-e úrnőd érdekében, amit a tanácsadó javasol? – kérdezte a császár negédesen. – Szüleidet s minden rokonodat dúsgazdaggá teszem, hogy áldozatodért valamelyest kárpótoljalak!

A szolgálólány, akinek Hienu volt a neve, könnyekkel a szemében lehajtotta a fejét.

– Nincsenek nekem se szüleim, se rokonaim, felséges császár. Nincsen senkim széles e világon, csak a hercegnő, akit szolgállok. Boldogan megteszem, amit kértek tőlem, ha ezzel megmenthetem őt és egész Kínát a szörnyűséges gyaláztatól!

A császár megölelte a lányt, a mindig fehérre festett arcú Lü császárné is hálásan mosolygott rá, egyedül Nárciszszirom hercegnő nem tűnt elégedettnek.

Így szólt:

– A terv ugyan működhet, de nem kívánhatom, Hienu, hogy feláldozd magad én helyettem!

Liu King alázatosan meghajolt a hercegnő előtt.

– Hunor tanzsujja nem tudja, hogy kit kap feleségül. Természetesen azt fogja hinni, hogy Hienu az, aki valójában te vagy, vagyis a császár leánya. Ennek tudatában bizonyára felhagy határaink feldúlásával, és engedékenyebb lesz, ha késünk az adó összegyűjtésével.

Nárciszszirom hercegnő még tiltakozott, de a császár már meghozta döntését, ami ellen nem volt apelláta.

Liu King elsietett, magával vitte Hienut, hogy az udvaroncok felkészítsék mindenre, amit a tanzsu asszonyaként tudnia kell. A császár és a császárné úgy döntöttek, hogy három nap múlva útnak indítják az álhercegnőt Sárkánysánc sátorvárosába, s addig is sebes futár viszi a hírt a hunokhoz: néhány napon belül megkapják a császár leányát, és hamarosan a késedelmes adót is, csak legyenek most már türellemmel.

Közben Nárciszszirom hercegnő visszatért a titkos kert titkos szegletébe, az ezüst pagodához, a gyöngyöző szökőkút vize mellé, és még búsabban dalolta magányos énekét. Immár kedves szolgálólányát is elveszítette, pedig szíve mélyén elszánta magát, hogy ha kell, inkább önmagát áldozza fel Kína megmentése érdekében.

Három nap múlva Liu King készen állt az indulásra.

Hienut felcicomázták, hercegnői díszbe öltöztették, gazdag hozománnyal látták el, hogy Hunor tanzsujának ne legyen oka panaszra. Liu King alaposan felkészítette a lányt, hiszen élete hátralévő részében úgy kell tennie nap mint nap, mintha csakugyan a császár leánya volna. A hunok soha nem tudhatják meg, hogy becsapták őket.

Amikor eljött az indulás pillanata, Nárciszszirom elbúcsúzott kedves szolgálólányától, azután elrohant; mindenki úgy hitte, hogy a titkos kert titkos szegletébe húzódik vissza. Valójában azonban nem bújt el sehová; minden gondolata az volt, hogy atyja parancsa ellenére sem hagyhatja cserben Hienut, és persze kíváncsi is volt, miféle szörnyeteghez kellene valójában férjhez mennie.

Ezért aztán nagy titokban álruhát öltött, felkötötte hosszú, holló-fekete haját, és rongyos göncökben az álhercegnőt kísérő népes szolgálathoz csatlakozott. Nem figyelt fel rá senki, ügyet sem vetettek rá egész út alatt.

A küldöttség sietősen haladt a kínai–hun határ felé, mert közben a tanzsu fiának, Kiyoknak a tumánjai már lángba borítottak néhány északi tartományt. Sietős volt hát, hogy megenyhítsék Bátor tengrikut szívét.

Liu King egész úton arról álmodozott, hogy ha majd visszatér a birodalom fővárosába, és felkeresi Nárciszszirom hercegnőt, talán egy kis szerencsével elérheti, hogy a lány belészeressen. Milyen csodálatos is lenne, gondolta a tanácsadó, ha imái meghallgatásra találnának, és meglelné a boldogságot a hercegnő mellett...

Sejtelve sem volt róla, hogy Nárciszszirom ott lapít az egyik málhás szekéren, és a vászonlapok résein át kémleli a határvidéket. A hercegnő még soha nem járt a császári palota falain kívül, nem csoda hát, hogy most lenyűgözve bámulta a Nagy Fal lerombolt szakaszait, melyeket Bátor tanzsu hadjárata óta nem épített újjá senki.

A kíséret átlépte a határt, s immár a hunok végtelen pusztáin haladt előre.

Százhatvanegyedik rege

NÁRCISZSIROM

A kínai küldöttség így ért el az álhercegnővel Sárkánysánc sátorvárosába, ahol a császári küldötteket illő módon fogadták. Az álhercegnőt bekísérték a tanzsu sátorpalotájába, és felkészítették a rövid áldozati szertartásra, mely után immár Bátor asszonyainak sorába léphet.

Karadu hatun, a tanzsu első asszonya leplezetlen gyűlölettel bámulta a fiatal s igézően szép álhercegnőt, de immár nem tehetett semmit, némán kellett tűrnie, hogy új s felettebb kívánatos vetélytárs vegye át a legelőkelőbb helyet a tanzsu nyoszolyáján.

Amikor Liu King átadta a hun asszonyoknak Hienut, utoljára még azt súgta a fülébe:

– Kedves lányom, ne aggódj! Itt leszek a táborban még néhány héttig, és segítek mindenben, amiben csak tudok. De ne feledd! Te a császár leánya vagy! Nárciszszirom hercegnő vagy! Ennek megfelelően viselkedj, ennek megfelelően szólj, ha szóra nyitod a szád...

Hienu könnyezve bólintott.

Nincs mit tenni, fel kell áldoznia magát.

A hun asszonyok a sátor mélyén levetkőztették, megmosdatták, és feladták rá legdíszesebb kínai öltözetét. Azt akarták, hogy a hun törzsek jelen lévő tagjainak szemében is kitessek: a tanzsu a kínai császár leányát veszi feleségül, ami újabb jele lesz a Han Birodalom teljes behódolásának.

Eljött a várva várt pillanat, és a gyönyörűen felöltöztetett álhercegnőt a tanzsu színe elé vitték. Bátor a sátorpalotája előtt, a harcosok közönséges bőrruhájában várt menyasszonyára. Liu King nem lepődött meg ezen, jól tudta, hogy a tanzsu soha nem cicomázza fel magát, ezzel is jelezve, hogy voltaképpen csak a harcosok sorában az első.

Amikor a hercegnőt kézen fogva elébe vezették, Bátor tisztelete jeleként meghajolt, és megfogta Hienu kezét.

– Isten hozott Sárkánysánc városában, szép kedvesem!

Az álhercegnő lesütötte a szemét.

– Köszönöm, hatalmas tanzsu! Remélem, elégedett leszel velem!

Liu King elérkezettnek látta az időt, és hajlongva előrelépett.

– Gao Cu császár tisztelettel üdvözlöl, hatalmas tanzsu, négy világ-rész ura! Hódolata és alázata jeleként fogadd legszebb leánya, Nár-

ciszszzirom hercegnő kezét. Császárom úgy óhajtja, szolgáljon téged, szolgáljon ki mindenben, legyen engedelmes asszonyod kívánságod szerint. Efelett császárom kifejezi vágyát, hogy a Mennyei Birodalom uralkodójaként abban a megtiszteltetésben részesülhessen, hogy a testvéreddé fogadod őt.

Bátor le sem vette szemét a hercegnőről, s mosollyal a szája szegletében felelt:

– Legyen császárod akarata szerint. Ettől a pillanattól fogva Gao Cu a testvérem.

A tanácsadó meghökkent, de aztán belátta, hogy a hunok adott szava mindenféle szerződésnél többet ér, s bizony semmi oka nem lehet kételkedni Bátor elkötelezettségében.

Miközben Liu King és a tanzsu szót váltottak, a szájtáti tömegben a szolgálólánynak öltözött valódi Nárciszszzirom hercegnő sikeresen előrenyomakodott, hogy végre szemügyre vegye a tanzsut.

Bár ne tette volna!

Mert az izmos, férfias harcost megpillantva első látásra belészeretett. Soha nem érzett még ilyet: eddig csak a császári udvar karót nyelt, nem éppen férfias udvaroncait vagy legfeljebb a palota lándzsás őreit láthatta.

De Bátor egészen más volt! Szelíden mosolygott, s mikor megszólalt, megfontolt és udvarias szavak peregtek ajkán. A valódi hercegnő elkerekedett szemmel bámulta őt, s minden másról megfeledkezett.

Volt is mit bámulni, mert ekkor különös dolog történt a sátorpalota előtt.

Bátor tanzsu kézen fogta az álhercegnőt, és már éppen vezette volna a palota bejárata felé, amikor Hienura pillantott, s egyszerűen megtorpant.

– Nézz rám, te lány! – mennydörögte parancsolón.

Hienu minden ízében remegett, mikor a hunra emelte könnyes tekintetét.

– A szemembe nézz! Ne félj, nem bántlak!

A lány erőt vett gyengeségén és reszketésén, kihúzta magát, arcára mosolyt erőltetett, és úgy nézett fel a tanzsura.

– Mit kívánsz, uram, parancsolóm?

Bátor figyelmesen fürkészte a lány arcát, fegyverforgatástól megkeményedett kezével megemelte az állát, így kényszerítve Hienut, hogy tekintete ne rebbenjen másfelé.

– Mit titkolsz előlem?

Az álhercegnő megrettent.

– Én, uram? Semmit! Hová gondolsz?

De a hun jól ismerte a női szívek rejtélyeit.

Elmosolyodott.

– Ne félj tőlem, kedvesem. Látom rajtad, hogy valamit titkolni próbálsz... Csakhogy előttem nem lehet titkod. Urad vagyok, s parancsolód.

Liu King, észlelve, hogy a tanzsu gyanút fogott, nyomban oda-sietett, s így próbálta nyugtatni Bátort:

– Hatalmas úr, nézd el a hercegnő megszeppent viselkedését! De hisz tudhatod, alaposan megijedt szegény! Légy vele türelmes!

De Bátor eltolta magától a tanácsadót, és megint a leányhoz fordult.

– Titkot rejtesz a szívedben, te leány. A szemedben pislákol a rejtett igazság fénye. Most mondd, mi az, mert később már kényszeríteni foglak rá, hogy eláruld!

Hienu csaknem elalélt félelmében, de szerencséjére ekkor a tömegből előlépett egy rongyos, mezítlábas alak, egy közönséges szolga, aki a kínai küldöttséggel érkezett.

– Ne faggasd őt, uram! – kérlelte a tanzsut. – Nem tehet ő semmiről. Hisz nem ő Nárciszsirom hercegnő. Mert az én vagyok!

Elcsodálkozott ezen a kijelentésen a tanzsu, s mi tagadás, először hitetlenkedve mérte végig a rongyos kis alakot.

– Te volnál csakugyan?

– Én bizony...

– És ez a leány itt kicsoda?

– Ő csak a szolgálólányom, Hienu. Őt öltöztettük fel ily ékesen, hogy helyettem őt vedd feleségül.

Bátor halovány mosollyal bólogatott.

– Ha ez igaz, akkor te mit keresel itt?

– Meg akartalak nézni magamnak, tanzsu!

Bátor intett, mire a hun asszonyok a szurtos kis szolgálólányhoz léptek, és pillanatok alatt letépték róla rongyos gönceit. Ott állt Nárciszirom anyaszült meztelenül, szemérmét takargatva.

– Mutasd a kezed!

A hercegnő mutatta.

– Ez a kéz soha nem dolgozott – jelentette ki a tanzsu. – Most mutasd te!

Hienu is mutatta a kezét, s bizony azon látszott, hogy szorgos ember keze.

Bátor tanzsu újra végigmérte a két leányt.

Mindkettő gyönyörűségesen szép volt, de a valódi Nárciszirom hercegnő arca mintha földöntúli fényben ragyogott volna. A hercegnő kibontotta hosszú, hollófekete haját, és a tömeg elhúlten mordult fel, olyan ámulatba ejtő volt.

– Miért álltál most elém? – kérdezte tűnődve a tanzsu.

– Azt hittem, egy szörnyeteg vagy! – felelte őszintén Nárciszirom.

– De már látom, hogy nem. Olyan férfi vagy, akinek méltó társa lehetek. Ezért örömmel vállalom a sorsom!

Bátor végigmérte. Káprázatos, bűbajos leány volt, az már igaz,

a hunok soha nem láttak ilyen szépséges teremtet; bőre alabástrom, haja ében, szeme smaragdragyogású.

– És te, leányom? – fordult a tanzsu most a reszkető Hienuhoz. – Miért akartad feláldozni magad az úrnőd helyett?

– Mert szeretem őt, és szeretem a hazámat – felelte sírva a leány.

Liu King most már remegett: ím hát, a teljes hun főváros népének szeme láttára lepleződött le cselük. Nem tehetett mást, térdre rogyott a tanzsu előtt, arcát a porba fúrta, és így könyörgött:

– Nemes tanzsu! Bocsáss meg nekünk! A követelt adó már úton van... Mindent meg fogunk tenni, hogy soha többé ne késsünk egyetlen napot se vele...

Bátor jókedvűen felsegítette a tanácsadót.

– Az én nevem Bátor, de bizony mondom, barátom, te is bátor vagy, amiért megpróbáltál rászedni engem. Hogyan is volt ehhez merszed? Szerencsédre az én szemem nem csalja meg sem ármány, sem cselszövés. Rögtön láttam, hogy ez a lány itt titkol valamit.

Azzal Hienu felé fordult.

– Te is bátor vagy, leányom, hiszen a hátralevő életedet feláldoztad volna a hazáért. Én becsülöm a bátor embereket. Te leszel a feleségem!

A tömeg ismét felhördült.

– A szépség ugyanis nem minden – folytatta a tanzsu. – Te, Nárciszsirom hercegnő, csak ágyasom leszel, anélkül hogy asszonyaim közé soroltatnál. Mindenben engedelmeskedni fogsz nekem, de örökre eljátszotad a lehetőséget, hogy asszonyomként tiszteljelek!

Nárciszsirom hercegnő elsápadt, ám semmit sem tehetett. A hun asszonyok megragadták, és becipelték a sátorpalotába. A tanzsu még aznap éjjel mindkettejükkel hált, s úgy lett, ahogy mondta: Hienu asszonyai közé emelkedett, s idővel szenvedélyesen megszerette Bátort.

Nárciszszirom azonban csak az ágyasok egyike lett. Ő is szenvedélyesen szerette a tanzsut, de mindig az árnyékában maradt.

Csak azon a napon látta újra néhai szolgálólányát, amikor a tanzsu örökre lehunyta a szemét. De az már egy másik történet...

Százhatvankettedik rege

A TANÁCSADÓ A HUNOK SZOLGÁLATÁBA LÉP

Miután Nárciszszirom hercegnő és Hienu a tanzsu sátorpalotájának lakói lettek, Liu King napokig halogatta a hazaindulást. A kíséret többi tagjának csak ötölt-hatolt, mindig valami kifogást keresve, miért nem vágnak neki a hazaútnak, amit a többiek már epekedve vártak.

Azután rájött, hogy jobb, ha őszinte lesz hozzájuk, és bejelentette nekik, hogy ezúttal nélküle kell hazatérniük Kínába. Ő maga pedig ott maradt csalódottan, kudarcot vallottan. Hiszen mi más tehetett volna? Hogy mert volna ezek után császára szeme elé kerülni? A tanzsu ugyan nem torolta meg, hogy megpróbálta rászedni, de onnantól fogva nem szólt a tanácsadóhoz, és nem tekintette többé a kínai uralkodó hivatalos képviselőjének.

Szegény, szerelmes Liu King úgy döntött, bizony soha többé nem tér vissza Gao Cu udvarába. Kudarca folytán Nárciszszirom hercegnő is a hun uralkodó ágyasa lett, s már csak azért sem igen akaródzott elmennie Sárkánysánc városából, mert sehogy sem tudott volna elszakadni a hercegnő közelségétől.

Nem mintha oly gyakran láthatta volna onnantól fogva Nárciszsziromot. Hiába lebzelt napestig a tanzsu hatalmas sátorpalotája közelében, csak villanásokra tűnt fel a hun ruhába bújtatott szépséges

hercegnő, amint a vezéri sátorból a fürdősátorba vezették, s aztán kisvártatva vissza.

Egy napon Tarik, a tanzsu hűséges barátja megpillantotta a sátrak között tébláboló Liu Kinget, és megkérdezte tőle:

– Hát te, kedves barátom? Ugye, nem mersz visszatérni az urad színe elé?

A tanácsadó csak nagyokat sóhajtozott.

– Nem merek, de kedvem sincsen hozzá... Abban reménykedem, hogy ha itt maradok, talán egy napon még a hercegnő segítségére lehetek!

Tarik a fejét csóválta.

– Ej, abban ne reménykedj, barátom! A hercegnő immár a tanzsu ágyasa. Hidd el, soha többé nem lehet a tiéd! Hanem miért nem teszed inkább hasznossá magad? Tudom, hogy bölcs ember vagy. Hallgass rám, ajánld fel a szolgálataidat a tanzsunak! Bátor megbecsül minden okos embert maga körül. Ráadásul te jól ismered a kitájok szokásait, és segíthetsz nekünk...

Liu King szomorúan nézett fel a hun harcosra.

– Nem akarom a hunokat a hazám elleni háborúban segíteni.

Tarik harsányan felnevetett.

– Figyelmeztetek, ha itt maradsz köztünk, hamarosan belőled is hun válik majd! De ha nem akarsz a Kína elleni harcainkban segíteni, légy szolgálatunkra a többi ellenségünkkel szemben. Akad elég belőlük, akár égen a csillag!

Így esett, hogy Liu King a tanzsu elé járult, és felajánlotta szolgálatait a hun nagyúrnak.

– Miért maradnál a hunok között? – kérdezte tőle Bátor értetlenül.
– Hiszen idegen vagy itt.

A tanácsadó keserűen elmosolyodott.

– Ó, uram! Te az ember veséjébe látsz. Egyszer megpróbáltalak

becsapni, de te átláttál az ármányon, minek folytán Nárciszszirom hercegnő az ágyasod lett. Tudd meg hát, nemes tanzsu, szerelmes vagyok a hercegnőbe, és nem visz rá a lélek, hogy itt hagyjam...

– De hiszen nem tehetsz érte semmit – értetlenkedett Bátor. – Jól tudod, hogy egyetlen szót sem válthatsz vele soha többé.

– Igen, uram. Tudom – horgasztotta le a fejét Liu King. – Mégis, itt maradnék a közelében, ha lehet. Engedd meg nekem... A szolgálataodra volnék. Segítelek, amiben tudlak.

Bátor tanzsu elgondolkodva simogatta szakállát.

– Nagyra becülöm az őszinteségedet. Itt maradhatsz, de két dologra figyelmeztetek. Az egyik: soha nem kerülhetsz Nárciszszirom közelébe. A másik: csak addig maradhatsz, amíg a hasznunkra vagy. A hunok nem tűrik a semmittevést.

A tanácsadó meghajolt, s attól a naptól fogva részt vett a tanzsu haditanácsában. A rabonbánok, thobánok és a viharlovasok körében idegenül hatott egy kínai, de a hunok hamarosan megtapasztalták, hogy Liu King őszinte és jó tanácsokkal látja el őket a tanzsu tervezett, hatalmas hadjárataival kapcsolatban.

Liu King eleinte magányosan élt egy sátorban, melyet a tanzsu sátorpalotája közelében állítottak fel neki. Egy hun leányt bocsájtottak a rendelkezésére, aki gondoskodott róla, főzött, mosott rá. Nem telt bele néhány hónap, és Liu King immár hun öltözékben járt-kelt, és lassan a hunok is elfogadták maguk közül valónak.

Soha nem szűnt meg vágyódása Nárciszszirom hercegnő iránt, de egy idő után fel kellett figyelnie szolgálólánya, Nioma vonzalmára. Három esztendővel azután, hogy a hunok közt telepedett le, Liu King úgy döntött, hogy asszonyként maga mellé veszi Niomát.

Akkoriban a tanzsu sorban indított hadjáratokat észak és nyugat felé. Liu King, aki a hunok közt a Kunghar nevet kapta, hűségesen szolgálta urát és a hun népet.

TARTALOM

Prológus A LÁNGOK TÁNCA	9
----------------------------------	---

BÁTOR TANZSU ÉS NÁRCISZSZIROM REGÉI

Százötvenkilencedik rege A HUNOK HARAGJA	11
---	----

Százhatvanadik rege AZ ÁLHERCEGNŐ	16
--	----

Százhatvanegyedik rege NÁRCISZSZIROM	18
---	----

Százhatvankettedik rege A TANÁCSADÓ A HUNOK SZOLGÁLATÁBA LÉP	24
---	----

A HUN HADJÁRATOK REGÉI

Százhatvanharmadik rege A HÁROM HUN ÓRIÁS	27
--	----

Százhatvannegyedik rege AZ ÖT PRÓBATÉTEL	29
---	----

Százhatvanötödik rege ÉJSÓLYMOK RÖPTE	39
--	----

Százhatvanhatodik rege A BIRODALOM ÁLMA	40
--	----

Százhatvanhetedik rege	
GYŐZELEM A TARIM FOLYÓNÁL	44
Százhatvannyolcadik rege	
A SZAKA ÉS A KUSÁN HADJÁRAT	45
Százhatvankilencedik rege	
A VÉRT VEREJTÉKEZŐ PARIPÁK	47
Százhetvenedik rege	
SZOGDIA ÉS BAKTRIA MEGHÓDÍTÁSA	50

ÚJ ÖTÜKEN REGÉI

Százhetvenegyedik rege	
AZ ÚJ ÖTÜKEN ÉPÍTÉSE.	55
Százhetvenkettedik rege	
SZÖVETSÉG A MAGYAROKKAL.	58
Százhetvenharmadik rege	
A CSÁSZÁR ÖZVEGYE KÉRŐT KAP	63
Százhetvennegyedik rege	
A HERCEGNŐ ÁRNYÉKA	67
Százhetvenötödik rege	
ELÉG A HARCBÓL!	70

A SÁRKÁNY FELEMELKEDÉSÉNEK REGÉI

Százhetvenhatodik rege	
A JÁDEKÖVEKKEL BORÍTOTT HOLTTEST	75
Százhetvenhetedik rege	
AZ ÉSZAKI KAPUK KITÁRULNAK	82

Százhetvennyolcadik rege AZ EZER LEÁNY KARAVÁNJA	87
Százhetvenkilencedik rege KIYOK HERCEG HARAGJA	94
Száznyolcvanadik rege A HOLTAK ÉBRESZTŐJE.....	97
Száznyolcvanegyedik rege A FARKASKAROM SZÖVETSÉGE.....	100
Száznyolcvankettedik rege BÁTOR TANZSU HALÁLA	105
Száznyolcvanharmadik rege HÁRMAS KOPORSÓ, HÁRMAS HALOM.....	108

KIYOK TANZSU URALKODÁSÁNAK REGÉI

Száznyolcvannegyedik rege A MÁSODIK, ÖTÜKENBE INDÍTOTT KARAVÁN	110
Száznyolcvanötödik rege AZ ÚJ HERCEGNŐ ÉRKEZÉSE.....	115
Száznyolcvanhatodik rege A SÁRKÁNY FELEMELKEDÉSE	120
Száznyolcvanhetedik rege VISSZATÉRÉS TENGRI ÖSVÉNYÉRE.....	125
Száznyolcvannyolcadik rege A SÓLYOM VISSZASZÁLL ORDOSBA	130
Száznyolcvankilencedik rege KUNSIN TANZSU	133

Százkilencvenedik rege AZ ÖT ELTÖRT NYÍLVESSZŐ	138
---	-----

A TÁBORNOK KÜLDETÉSÉNEK REGÉI

Százkilencvenegyedik rege A SÁRKÁNY HÁBORÚRA KÉSZÜL A SÓLYOM ELLEN.....	142
--	-----

Százkilencvenkettedik rege A FOGOLY TÁBORNOK ÉS A HUN LEÁNY.....	144
---	-----

Százkilencvenharmadik rege HUA UMRAN REGÉJE	148
--	-----

Százkilencvennegyedik rege A FEHÉRAGYAR-SZOROS	151
---	-----

Százkilencvenötödik rege HUA UMRAN ÉS TARAK REGÉJE	154
---	-----

Százkilencvenhatodik rege BARTAGAY KAGÁN JÓSLATA	160
---	-----

Százkilencvenhetedik rege A SZAMARKANDI MENYEGZŐ	167
---	-----

A SÓLYOM ÉS A SÁRKÁNY HÁBORÚJÁNAK REGÉI

Százkilencvennyolcadik rege AZ ÖSSZETÖRT ARANY LÓSZOBOR	172
--	-----

Százkilencvenkilencedik rege HÁBORÚ A VÉRT VEREJTÉKEZŐ PARIPÁKÉRT	174
--	-----

Kétszázadik rege A SZÉTSZAKADÓ BIRODALOM	179
---	-----

Kétszázegyedik rege A FÉLVÉR KÜLDETÉSE	182
Kétszázkettedik rege A MAYI HALÁLCSAPDA	187
Kétszázharmaidik rege NÉGY TUMÁN NÉGY HADSEREG ELLEN	190
Kétszáznegyedik rege A NAGY FAL MEGKERÜLÉSE	194
Kétszázötödik rege MARAKODÁS A ZSÁKMÁNYON	197
Kétszázhatodik rege ORDOS VÉGSŐ VESZEDELME	200
Kétszázhetedik rege TESTVÉRHÁBORÚ	204
Kétszáznyolcadik rege A SÓLYOM ÉS A SÁRKÁNY HÁBORÚJA	210
Kétszázkilencedik rege PUSZTÍTSD EL HUNNIÁT!	213
Epilógus A TŰZ KIALSZIK	217
UTÓSZÓ	221
JEGYZETEK	225
AJÁNLOTT IRODALOM	231